

„Prin cunoștința Lui... într- stare după voia lui Dumnezeu”

13 martie 2004

Evelyn Mangîru

„Va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora. Prin cunoștința Lui, Robul Meu cel neprihănit va pune pe mulți oameni într-o stare după voia lui Dumnezeu, și va lua asupra Lui povara nelegiuirilor lor” (Isaia 53:11).

Se spune că distanța „atenuează” prieteniiile. „Ochii care nu se văd, se uită.” Mai încercăm din când în când să ne „acordăm” amintirile pentru a revedea cu ochii minții, măcar pentru o clipă, zâmbetul, chipul celui drag... Dar exercițiul acesta devine din ce în ce mai dificil odată cu trecerea timpului, pentru că timpul aduce cu sine uitarea.

Dar dacă ni se oferă șansa reîntâlnirii...

Distanța produsă de păcat între cei doi prieteni buni – Dumnezeu și omul – este incomensurabil mai mare decât distanța produsă vreodată între doi oameni. Nu a fost o despărțire forțată de împrejurări, pentru că nimeni nu l-a smuls pe om de lângă Dumnezeu. El a plecat de bună voie, alegând să creadă pretențiile false ale vrăjmașului și având impresia că și-a găsit un prieten mai bun în persoana acestuia. Trădarea s-a produs de o singură parte, dar suferința nu a avut granițe. Ea a cuprins inima omului, inima universului spectator, dar în primul rând inima lui Dumnezeu. Suferința este direct proporțională cu profunzimea dragostei; și când ne gândim că Dumnezeu este dragoste... Cine poate aprecia profunzimea durerii care a cuprins inima Lui?

Păcatul a distorsionat atât de mult chipul lui Dumnezeu, încât am ajuns să Îl vedem pe Bunul nostru Prieten ca pe un vrăjmaș, pentru că „cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu” (Iacov 4:4). Nu știm cum, dar în loc să ne amintim zâmbetul Lui cald și brațele larg deschise, vedem priviri de dezaprobare și gesturi de condamnare. Sunt sute de voci care ne șoptesc cum este Dumnezeu: bun, sever, plin de dragoste, nimicitor, drept, iertător... Pe care să le ascultăm? Dacă am reuși să ne amintim pentru o clipă cum arăta chipul Său în ultima dimineață petrecută în Eden... Dar timpul păcatului a șters aproape orice amintire.

Slavă lui Dumnezeu, El ne oferă șansa reîntâlnirii acum și aici. Pentru noi, „Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). Isus Hristos a venit să ne

arate din nou cum este Tatăl. A venit să ne reamintească de vechea prietenie dintre Dumnezeu și om și să ne invite să ne împăcăm cu Cel care nu a încetat nici o clipă să ne iubească. Privind la Hristos, vedem caracterul Tatălui descris în detaliu. Văzând, apreciem; apreciind, învățăm din nou să iubim (agape) și, iubind, suntem schimbați „după chipul și asemănarea Lui.” Prin „cunoștința Lui” suntem iarăși „puși” „într-o stare după voia lui Dumnezeu.” „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Isaia 53:11; Ioan 17:3).

Este vremea să Îl cunoaștem din nou pe Cel pe care L-am uitat. Vrăjmașul i-a distorsionat chipul în albumul nostru cu amintiri, dar Persoana Lui este neschimbată și la fel de dispusă să ni Se descopere, ca în ziua aceea în Eden. Când vom înceta să ne mai ascundem „printre pomii din grădină” și vom accepta să privim „Fața Domnului Dumnezeu” descoperită clar în Cuvântul Său, vom înțelege caracterul fals al acuzațiilor Vrăjmașului, frica va dispărea și poporul Domnului va putea oferi o mărturie incontestabilă în favoarea Celui nevinovat. De cine să ne temem? De cine să ne ascundem? De cine să fugim, așa „ticăloși, nenorociți, săraci, orbi și goi” cum suntem? De Cel care vrea să ne ofere haina neprihănirii și care ne-a făcut o declarație de dragoste veșnică? „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina,” zice Domnul, care are milă de tine” (Isaia 54:10).

„Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia, prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești...” (2 Petru 1:3, 4).

Cuvântul este adevărul care, primit în inimă, ne sfințește (Ioan 17:17). El ne face din nou cunoștință cu Prietenul nostru... Unde este Biblia ta?